

„Hoří!“ vykřikla Elsa Plogová.

Timův obličej zešedl. Požár v hotelu. Přesně toho se bál.

„Pomoz nám,“ křičela Elsa. „Prosím tě, pomoz nám!“
Oči měla jako dva černé kameny.
Zmocnila se jí panika.

Ale tak to nezačalo. Všechno začalo první den velikonocních prázdnin, když jsme máma, táta, Tim a já seděli v kavárně hotelu Slunečný vrch. Pili jsme kakao a čekali, až přijede Lunde Per* a odveze nás nahoru do chaty. Tím to začalo. A tím začnu i já.

* Správně zní jeho jméno Per Lunde. V prvním příběhu o Timovi autoři vysvětlili, že muž si přeje, aby mu všichni říkali Lunde Per, neboť ho tak oslovuje manželka. (Pozn. překl.)

1.

Geniální bráška

Byl první den velikonočních prázdnin. Máma, táta, Tim a já jsme seděli v kavárně hotelu Slunečný vrch. Popíjeli jsme kakao a čekali, až dorazí Lunde Per a odveze nás do chaty.

„Lyže, sníh, slunce, Velikonoce a kakao od paní Plogové,“ řekl táta. „Můžeme si přát víc?“

„Mohli bychom si přát být doma u počítače a u sbírky kamenů,“ podotkl Tim.

Maminka odložila šálek a zkřivila obličej.

„Možná bychom si mohli přát, aby mléko nebylo zkyslé,“ řekla.

„Ale ne! Ještě ke všemu zkyslé mléko!“ zvolala Elsa Plogová a přiběhla z recepce k nám.

Elsa Plogová hotel zdělila a spolu s manželem právě převzali provoz. Elsa byla malá, se světlými kudrnami a velkými červenými brýlemi. S jejím mužem jsme se zatím neseťkali. Nejspíš byl zrovna u Modrého jezírka a zkoušel dírou v ledu lovit ryby.

„Stalo se něco s dveřmi chladírny?“ zeptal se Tim zvědavě.

Paní Plogová se na něj překvapeně podívala: „Jak to víš?“

Tim si pohladil bradu. Tohle dělá můj bratr často, když přemýšlí.

„Protože netěsní-li dveře, mléko zaručeně zkysne.“

Elsa Plogová zavrtěla nevěříčně hlavou.

„Lumpe!“ zavolala.

Do kavárny se přikolébal malý tlustý chlapík se zasmušilým výrazem ve vráscitém obličejí.

„Co je?“ zachraptěl.

„Dveře chladírny. Neměl jste je opravit?“

„Nejdou opravit,“ řekl Lump. „Jsou v háji. Už nikdy nebudou fungovat. Ještě něco?“

Elsa Plogová pokrčila rameny a Lump se zase odkolébal.

„Lump je náš všeueměl,“ vysvětlila Elsa. „To Roar ho přivedl. Vyrostli spolu.“

„Hodně se toho tady v poslední době porouchalo?“ zeptal se Tim.

Elsa Plogová přikývla: „Ano, jak jsi to uhodl...?“

„Řekla jste *ještě ke všemu* zkyslé mléko,“ usmál se Tim. „Muselo se tedy předtím stát ještě něco jiného. Jinak byste neřekla *ještě ke všemu*.“

Elsa se poškrábala na čele a s povzdechem se posadila na židli vedle mámy.

„Mně skoro připadá, že někdo nebo něco chce, abychom z hotelu odešli, dřív než jsme pořádně začali,“ posteskla si. „Nejprve vypadl proud. Pokazil se hlavní jistič. Pak se porouchala pračka ve sklepě a přetekla voda v koupelně v pokoji číslo třináct. Potom...“

„Myčka?“ otázal se Tim.

Elsa Plogová se na něj podívala, jako by před sebou měla strašidlo.

„Ano, myčka! Ale jak to propána můžeš vědět?“

„Jenom jsem hádal,“ řekl Tim. „Nejsem žádný génius. Jsem jen obyčejný osmiletý kluk.“

V tom se ale mýlil.

Můj mladší bratr je náhodou ohromně chytrý. To člověk vidí už na jeho uších. Odstávají mu od hlavy a zachycují všechny zvuky. Timovy oči jsou velké, zelené a kulaté. Skoro nikdy je nezavírá. Přestože je mu teprve osm let, vidí všechno, co se kolem děje. I nos má neuvěřitelně citlivý. Dost lidí si myslí, že je dokonalejší než čenich honicího psa.

Já takový nos nemám. Můj je úplně normální. Jmenuji se Jenny a jsem Timova starší sestra. Je mi deset let a jsem docela obyčejná holka. Mám ovšem geniálního brášku, který mi jde děsně na nervy. Ale na kterého jsem hodně pyšná!